

Татко силно се смѣше. Ние го гледахме очудени, като казвахме и ние сегисъ-тогисъ нѣкои забравени имена на гости.

— Не се сѣтихте, проговори татко. Гоститѣ, за които питамъ, всѣка година сж идвали и пакъ ще идватъ. Сега-сега единъ отъ тѣхъ се кани да си отива, а слѣдъ него ще дойде други, който и миналата година по това врѣме ни посѣти прѣвъ.

И това не можа да ни подеѣти.

Татко продължи:

— Първиятъ гостъ, който наскоро ще ни посѣти, прѣстоля миналата година у насъ тъкмо 31 день. Той бѣше побѣлѣлъ старецъ, облѣченъ съ дебелъ кожухъ. И колко му бѣше студено! Караше ни да затваряме вратата и постоянно да палимъ печката.

— Слѣдъ него дойде най-малкиятъ му братъ, който се мая 28—29 деня, не помня добръ. Нима забравихте този който ви донеси кокиче, минзухаръ!

А не си ли спомняте онази стара жена, която ви привърза по една червена нишка на рѣката? Какви игриви агнета водѣше тя съ себе си! Тя бѣше ту весела, ту плаклива.

Ние се спогледахме очудено. Татко пакъ запита.

— Слѣдъ 31 день дойде единъ младъ момъкъ. А колко веселъ и засмѣнъ бѣше той! Цѣлъ окиченъ съ зеленина и цвѣтя, той караше птичкитѣ сладко да пѣятъ, а хората весело да работятъ.

— Но още по-гиздавъ бѣше другарятъ му, който дойде подиръ 30 деня. И колко го оби-